

Het verborgen land

DE TERUGKEER VAN
DE TOVENARES

CHRIS COLFER

Met illustraties van
BRANDON DORMAN

Vertaald door
SABINE MUTSAERS

FONTAINE UITGEVERS

'De wereld zal niet vernietigd worden
door hen die kwaad willen, maar door hen
die toekijken zonder iets te doen.'

— ALBERT EINSTEIN

PROLOOG

HET HERSTEL

Het Oosten verkeerde in feeststemming. Er waren elke dag optochten in de dorpsstraten, elk huis en elke winkel was versierd met kleurrijke spandoeken en kransen en er werd gestrooid met handenvol bloemblaadjes, die vrolijk door de lucht dwarrelden. Alle burgers glimlachten, trots op wat ze de laatste tijd hadden bereikt.

Het had meer dan tien jaar geduurd voordat het Slapende Koninkrijk helemaal was hersteld van die afschuwelijke slaapvloek uit het verleden, maar het had zich eindelijk weer opgewerkt tot het welvarende land van weleer. De mensen in het Oosten denderden in volle vaart op de toekomst af en vorderden hun thuisland terug als het Koninkrijk van het Oosten.

De feestweek eindigde in de grote zaal van het kasteel van Doornroosje. Het was er zo druk dat het wel leek of het hele koninkrijk was gekomen; veel mensen moesten staan of op een van de vensterbanken zitten. De koningin zelf, haar man de Mooie Koning en hun koninklijke adviseur zaten aan een hoge tafel, met goed zicht op de feestelijkheden.

In het midden van de zaal werd een kleine voorstelling gegeven. Toneelspelers beeldden de doop van Doornroosje uit, in de rol van de feeën die haar zegenden en de boze tovenares die de vloek over haar uitsprak: ze zou sterven nadat ze zich had geprikt aan de spoel van een spinnewiel. Gelukkig was een andere fee erin geslaagd die vloek om te zetten, dus toen de prinses zich uiteindelijk in haar vinger prikte, viel ze alleen maar in slaap, samen met het complete koninkrijk. Ze sliepen honderd jaar lang, en de toneelspelers voerden met groot plezier het moment op waarop de Mooie Koning haar kustte en iedereen weer wakker werd.

‘Volgens mij wordt het tijd dat we ons geschenkje van de koningin wegdoen,’ riep een vrouw achter in de zaal. Ze ging op een tafel staan en gebaarde vrolijk naar haar pols.

Iedereen in het koninkrijk droeg een elastiekje om de pols, gemaakt van boomsap. De afgelopen jaren had koningin Doornroosje de mensen opdracht gegeven aan het elastiekje te trekken en het tegen hun pols te laten petsen als ze op een ongewenst moment slaap kregen. Dat hielp de burgers om wakker te blijven en de nawerkende effecten van de vloek te bestrijden.

Gelukkig waren ze nu niet meer nodig. Iedereen in de grote zaal trok het elastiekje van zijn pols en gooide het blij de lucht in.

‘Majesteit, vertelt u ons nog eens waar u dat elastiektrucje hebt geleerd,’ vroeg een man aan de koningin.

‘U krijgt vast een raar beeld van mij als ik dat vertel,’ zei Doornroosje. ‘Ik heb het geleerd van een kind. Hij bezocht een jaar geleden samen met zijn zusje het kasteel. Hij vertelde dat hij op school een elastiekje had gebruikt om wakker te blijven, en hij stelde voor dat het hele koninkrijk het zou proberen.’

‘Opmerkelijk!’ zei de man en hij lachte met haar mee.

‘Fascinerend, nietwaar? Volgens mij zijn de meest bijzondere ideeën afkomstig van kinderen,’ zei de koningin. ‘Konden we maar allemaal zo opmerkzaam zijn als zij, dan zouden de eenvoudigste oplossingen voor de grootste problemen gewoon voor het oprapen liggen.’

Doornroosje tikte zacht met een lepel tegen de zijkant van haar glas. Ze ging staan en richtte zich tot de gretige aanwezigen. ‘Vrienden.’ Ze hief het glas. ‘Vandaag is een heel bijzondere dag in onze geschiedenis, en een nog betere dag voor onze toekomst. De handelsovereenkomsten, de oogsten en het algehele bewustzijn van ons koninkrijk zijn met ingang van vanochtend niet alleen hersteld, maar zelfs verbeterd sinds de slaapvloek over ons land werd uitgesproken!’

Haar onderdanen juichten zo hard dat het kasteel schudde van vreugde. Doornroosje keek opzij en wisselde een warme glimlach met haar man.

‘We mogen de afschuwelijke vloek van het verleden niet vergeten, maar als we terugkijken op die sombere tijd, laten we dan niet vergeten dat wij hebben gezegevierd,’ vervolgde Doornroosje. Ze kreeg een paar kleine tranen in haar ogen. ‘Laat het een waarschuwing zijn voor iedereen die probeert zich met ons geluk te bemoeien: het Koninkrijk van het Oosten zal standhouden en verzet zich als één man tegen het kwaad dat ons probeert te dwarsbomen!’

Het goedkeurende gejoel was zo luid dat een man pardoos van de vensterbank werd geblazen waarop hij zat.

‘Ik ben nog nooit zo trots geweest om in jullie midden te mogen verkeren als vanavond! Op jullie!’ jubelde de koningin, en de aanwezigen namen net als zij allemaal een slokje uit hun glas.

‘Leve koningin Roosje!’ riep een man ergens in het midden van de zaal.

‘Leve de koningin!’ juichten de anderen met hem mee. ‘Leve de koningin! Leve de koningin!’

Doornroosje wuifde vriendelijk en ging zitten.

De feestelijkheden gingen tot heel laat door, maar kort voor middernacht kreeg de koningin opeens een vreemd gevoel – een gevoel dat ze in geen jaren had gehad.

‘Nou zeg, dat is bizar,’ zei Doornroosje zachtjes voor zich uit, en ze staaarde met een grijns in de verte.

‘Is er iets, mijn lief?’ vroeg de Mooie Koning.

Doornroosje stond op om naar de trap achter hen te lopen. ‘Neem me niet kwalijk, lieverd,’ zei de koningin tegen haar echtgenoot. ‘Ik heb een beetje... slááp.’

Het was voor haar net zo verrassend om het te zeggen als voor hem om te horen, want Doornroosje had in geen jaren geslapen. De koningin had haar onderdanen beloofd dat ze niet zou rusten voordat het koninkrijk volledig hersteld was – en nu ze om zich heen keken naar al die blije gezichten in de zaal, wisten de koning en de koningin allebei dat die belofte was vervuld.

‘Welterusten mijn lief, slaap lekker.’ De Mooie Koning kuste haar hand.

In haar vertrek trok de koningin haar favoriete nachthemd aan en kroop voor het eerst in meer dan tien jaar in bed. Het

voelde alsof ze werd herenigd met oude vrienden. Ze was het helemaal vergeten, dat gevoel van koele lakens op haar armen en benen, de zachtheid van haar kussen, het wegzakken in haar matras, zo lekker diep.

De geluiden van de feestelijkheden waren te horen tot in de vertrekken van de koningin, maar dat vond ze niet erg. Het had zelfs iets geruststellends. Doornroosje ademde diep in en viel als een blok in slaap; ze sliep bijna net zo vast als tijdens de vloek die honderd jaar had geduurd, alleen wist ze nu dat ze wakker kon worden wanneer ze maar wilde.

Toen de Mooie Koning zich later bij haar voegde, moest hij vanzelf glimlachen bij de aanblik van zijn vrouw die zo vredig lag te slapen. Zo had hij haar niet meer gezien sinds die dag dat hij haar voor het eerst zag.

In de grote zaal liep het feest ten slotte op zijn einde. De lampen en haardvuren in het hele kasteel werden gedoofd, de bedienden rondden de schoonmaak af en mochten naar hun eigen kamers vertrekken.

Eindelijk was het stil in het paleis. Maar een paar uur voor zonsopkomst werd de stilte verbroken.

Doornroosje en de Mooie Koning werden wakker van gebons op hun kamerdeur, luid als donderslagen. Ze zaten onmiddellijk rechtop in bed.

‘Majesteit!’ brulde een man aan de andere kant van de deur. ‘Vergeef me, maar we moeten binnenkomen!’

De deur vloog open en de adviseur in koningszaken kwam naar binnen gestoven, gevolgd door minstens tien bewakers in uniform. Ze omsingelden het bed.

‘Wat is er in hemelsnaam aan de hand?’ riep de Mooie Koning. ‘Hoe durven jullie zomaar onze vertrekken in te –’

‘Het spijt me, hoogheid, maar we moeten onmiddellijk de koningin in veiligheid brengen,’ zei de adviseur.

‘In veiligheid?’ vroeg Doornroosje.

‘We leggen het u onderweg wel uit, majesteit,’ zei de adviseur. ‘Maar nu moeten we u zo snel mogelijk het rijtuig in zien te krijgen. U alleen. Het valt veel minder op als u alleen reist dan wanneer er een rijtuig vertrekt met u en de koning erin.’ De adviseur keek haar met een verwilderde blik aan, alsof hij haar smeekte te doen wat hij vroeg.

De koningin verstarde. ‘Schat?!’ Ze keek haar man aan, niet goed wetend wat ze moest doen.

De koning stond met zijn mond vol tanden. ‘Als zij zeggen dat je moet gaan, dan moet je gaan,’ was het enige dat hij kon uitbrengen.

‘Ik kan mijn onderdanen niet in de steek laten,’ protesteerde Doornroosje.

‘Met alle respect, majesteit, als u dood bent heeft niemand wat aan u,’ zei de adviseur.

Doornroosje kreeg een steen in haar maag. Hoezo dóód?

Voordat ze het wist werd ze door de bewakers van haar bed getild en op de grond gezet. Snel dirigeerden ze Doornroosje en haar adviseur naar de deur. Ze kreeg niet eens de kans om afscheid te nemen.

Ze renden een wenteltrap af naar de onderste verdieping van het kasteel. De stenen treden voelden ruw aan onder de blote voeten van de koningin.

‘Kan iemand me alsjeblijft vertellen wat er aan de hand is!’ zei Doornroosje.

‘We moeten u zo snel mogelijk het koninkrijk uit zien te loodsen,’ zei de adviseur.

‘Waarom?’ Ze begon de bewakers die haar begeleidden van zich af te duwen. Niemand gaf antwoord op haar vraag, dus bleef ze midden op de trap stokstijf staan, onverzettelijk als een rotsblok. ‘Ik doe geen stap meer zolang niemand mij informatie geeft! Ik ben de koningin! Ik heb er recht op te weten wat hier aan de hand is!’

De adviseur trok wit weg. ‘Ik wil u niet nog meer schrik aanjagen, majesteit,’ zei hij, en zijn kaak trilde. ‘Maar kort na middernacht, nadat alle gasten naar huis vertrokken waren, zijn twee soldaten die de wacht hielden bij de voorkant van het kasteel getuige geweest van een lichtflits, en opeens verscheen er uit het niets een... spinnewiel.’

Doornroosje zette grote ogen op en alle kleur trok uit haar gezicht.

‘Ze dachten niet dat ze het serieus moesten nemen; misschien was het een dwaze grap om ons feest van vanavond te bederven,’ vervolgde de adviseur. ‘De soldaten gingen het spinnewiel inspecteren, en toen vloog het in brand. Bij de eerste vlammen gebeurde er nog wat anders.’

‘Wat dan?’ vroeg ze.

‘De klimplanten en doornstruiken die het kasteel bedekten tijdens de slaapvloek – de planten die zijn weggehaald en gedumpt in de Kuil met de Doornstruiken – die groeien weer áán,’ liet hij haar weten. ‘Ik heb nog nooit iets zo hard zien groeien, bijna het halve kasteel is er al mee bedekt. De planten slokken het complete koninkrijk op.’

‘Ga je me nou vertellen dat de vloek uit de Kuil met de Doornstruiken zich heeft verspreid door het hele koninkrijk?’ vroeg Doornroosje.

‘Nee, majesteit.’ De adviseur ademde zwaar en hapte naar

lucht. ‘Dat was maar een vloek van een oude heks. Dit is zwarte magie – zeer sterke zwarte magie! Van het soort waaraan ons koninkrijk één keer eerder is blootgesteld.’

‘Nee.’ Doornroosje slaakte een kreet en sloeg een hand voor haar mond. ‘Je bedoelt toch niet...’

‘Ik ben bang van wel,’ zei de adviseur. ‘Werkt u dus alstublieft mee, we moeten u zo snel mogelijk het koninkrijk uit zien te krijgen.’

De bewakers pakten de koningin weer beet, en samen trokken ze dieper het kasteel in. Deze keer verzette Doornroosje zich niet. Ze holden de trap af tot er geen treden meer waren om verder af te dalen. Ze renden een houten klapdeur door, en opeens was Doornroosje in de stallen van het kasteel.

Vóór haar stonden vier rijtuigen. Om elk daarvan cirkelde een tiental soldaten te paard, en de wagens waren klaar om elk moment te vertrekken. Drie ervan waren helder goudgeel, afkomstig uit de persoonlijke collectie van de koningin, maar ze werd naar de vierde gebracht: een kleine, saaie, nietszeggende wagen. De soldaten die dit rijtuig omringden waren niet in wapenrusting, zoals de anderen, maar vermomd als boeren en dorpingen.

De bewakers tilden de koningin het rijtuig in. Er was amper genoeg ruimte om te zitten.

‘En mijn man dan?’ Doornroosje stak een hand uit zodat ze de deur niet achter haar dicht konden doen.

‘Maakt u zich om hem geen zorgen,’ zei de adviseur. ‘De koning en ik komen achter u aan zodra we de andere rijtuigen op pad hebben gestuurd als afleidingsmanoeuvre. Dat hebben we zo gepland voor het geval het kasteel ooit aangevallen zou worden. Neemt u maar van mij aan dat dit de veiligste oplossing is.’

‘Ik heb geen toestemming gegeven voor dergelijke plannen!’ zei Doornroosje.

‘Nee, dat was nog een opdracht van uw ouders,’ zei de adviseur. ‘Een van de laatste instructies die ze vóór hun dood hebben gegeven.’

Door dat nieuws begon het hart van de koningin nog harder te bonzen. Haar ouders hadden het grootste deel van hun leven geprobeerd haar te beschermen, en zelfs na hun dood deden ze daar nog hun best voor.

‘Waar ga ik naartoe?’ vroeg ze.

‘Voorlopig naar het Koninkrijk van de Toverfeeën,’ antwoordde de adviseur. ‘U bent het veiligst bij de Raad van Feeën. De rijtuigen die we als afleidingsmanoeuvre gebruiken, worden de andere kant op gestuurd. En nu moet u haast maken.’

Hij duwde haar voorzichtig verder het rijtuig in en deed de deur stevig achter haar dicht. Zelfs het tiental bewakers dat om de kleine wagen heen stond was voor haar nauwelijks een geruststelling. Deze situatie ging hun vermogen om haar te beschermen te boven, wist ze.

De adviseur knikte naar de rijtuigen die als lokaas moesten dienen en ze vertrokken. Even later gaf hij een knikje naar haar koetsier, en het rijtuig van de koningin schoot als een kanonskogel de nacht in. De paarden galoppeerden op volle snelheid.

Door de piepkleine raampjes van haar rijtuig zag Doornroosje de verschrikkingen die de adviseur haar had beschreven.

Her en der verspreid op het kasteelterrein vochten soldaten en dienstbodes tegen de ruige, stekelige klimplanten die overal om zich heen heen grepen. De ranken schoten kaarsrecht de grond uit en belaagden de mannen, als slangen die zich om hun prooi wikkelden. De klimplanten kropen omhoog langs de

zijkant van het kasteel, braken door de ramen, trokken mensen naar buiten en lieten ze wel honderd meter boven de grond bungelen.

Stekelige takken en klimplanten schoten de grond uit en kwamen op het rijtuig van Doornroosje af, maar de soldaten kapten ze snel af met hun zwaarden.

Koningin Doornroosje had zich haar hele leven nog nooit zo hulpeloos gevoeld. Ze zag dorpsbewoners – sommigen binnen het bereik van haar rijtuig – ten prooi vallen aan de bladrijke monsters. Ze kon niets doen om hen te helpen. Het enige wat ze kon doen was toekijken en hopen dat ze hulp zou vinden zodra ze bij het Koninkrijk van de Toverfeeën aankwamen. Het schuldgevoel omdat ze haar man en haar koninkrijk achterliet drukte zwaar op haar, maar de adviseur had gelijk: dood had niemand wat aan haar.

Het kasteel achter haar werd kleiner en kleiner naarmate het rijtuig verder bij de verwoestingen vandaan reed. Algauw reden ze door een bos, en kilometer na kilometer zag de koningin buiten niets anders meer dan donkere bomen.

Zelfs na een uur reizen was Doornroosje nog net zo bang. Ze fluisterde steeds voor zich uit: ‘We zijn er bijna... we zijn er bijna...’ ook al had ze geen idee hoe ver het nog was.

Plotseling kwam er een hoog, zovend geluid tussen de bomen vandaan. Doornroosje keek uit het raam en zag nog net hoe een soldaat met paard en al hoog door de lucht heen in het bos naast het pad geworpen werd. Er kwam opnieuw een zovend geluid hun kant op, en nu werd aan de andere kant van het pad een soldaat met zijn paard tussen de bomen door geslingerd. Ze waren ontdekt!

Om de seconde klonken de doodsbanige kreten van de sol-

daten en de paarden die het bos in geslingerd werden. Er was daarbuiten iets wat ze een voor een van de grond tilde.

Doornroosje dook bibberend in elkaar op de vloer van het rijtuig. Ze wist dat het een kwestie van tijd was tot er geen soldaten meer over zouden zijn.

Nog één zwiep en daar gingen de laatste paarden en soldaten; hun kreten galmden door de nacht. Het rijtuig liep vast, kantelde, belandde op zijn zijkant, schoof een eind door over de grond en bleef toen liggen. Het was nu helemaal stil in het bos. Geen geluid van gewonde soldaten of paarden te horen. Koningin Doornroosje was moederziel alleen.

Ze kroop door de deur van het rijtuig naar buiten en klauterde voorzichtig op de grond. Ze liep mank en greep naar haar linkerpols, maar ze was zo bang dat ze haar verwondingen amper voelde.

Was de aanval voorbij? Kon ze veilig om hulp roepen of op zoek gaan naar overlevenden? Als dat wat hier rondwaarde het op haar had gemunt, zou ze vast en zeker allang dood geweest zijn.

Doornroosje wilde net om hulp gaan roepen toen het bos oplichtte door een verblindende lila flits. Gillend liet ze zich op de grond vallen en sloeg haar handen voor haar gezicht – maar de flits duurde niet langer dan een seconde. Ze rook vuur, en ze kwam overeind en keek om zich heen. Het hele bos stond in lichterlaaie, en elke boom was veranderd in... een spinnewiel.

‘De Tovenares,’ fluisterde Doornroosje voor zich uit. ‘Ze is terug.’

HOOFDSTUK I

HERINNERING IN DE TREIN

Alexandra Brugman werd wakker door het zachte schudden van de trein. Ze keek naar de lege zitplaatsen om zich heen en beseftte langzaam weer waar ze was. De dertienjarige stopte met een diepe zucht zorgvuldig een rossige pluk terug die uit haar haarband was ontsnapt.

‘Niet wéér,’ fluisterde ze voor zich uit.

Alexandra vond het vreselijk om in het openbaar in slaap te vallen. Ze was een heel slimme, serieuze jonge meid die nooit de verkeerde indruk wilde wekken. Gelukkig voor haar zaten er maar weinig mensen in de trein van vijf uur terug naar de stad – dus het zou een geheimpje blijven.

Alexandra was een buitengewoon pientere leerling, altijd geweest. Ze liep zelfs zo ver voor op haar klasgenootjes dat ze in een speciaal programma was geplaatst en extra lessen mocht volgen op een academie in het stadje verderop.

Maar omdat ze te jong was om auto te rijden en haar moeder het grootste deel van de dag aan het werk was in een kinderziekenhuis, ging Alexandra op de fiets naar het station en nam ze daar de trein voor het korte ritje naar de academie.

Het was een wat bedenkelijke reis voor een jong meisje alleen, en in het begin had haar moeder haar twijfels gehad, maar ze wist dat Alexandra het kon. Deze korte treinreis stelde niks voor in vergelijking met alles wat Alexandra in het verleden voor elkaar gekregen had.

Ze vond het heerlijk om extra lessen te volgen. Voor het eerst leerde ze nu alles over kunst en geschiedenis en vreemde talen, in een omgeving waar iedereen gráág naar school ging. Als de docent vragen stelde, was Alexandra een van de velen die hun hand opstaken om antwoord te geven.

Een ander voordeel van de treinreis was dat Alexandra onderweg tijd voor zichzelf had. Ze kon lekker uit het raam kijken en haar gedachten de vrije loop laten terwijl de trein naar haar bestemming reed. Het was het meest ontspannen deel van haar dag, en vaak betrapte ze zich erop dat ze wegdoezelde, maar op zeldzame momenten zoals vandaag viel ze écht in slaap.

Normaal gesproken schaamde ze zich dan als ze wakker werd, maar deze keer voelde ze behalve schaamte ook ergernis. Ze had daarnet heel vervelend gedroomd, een droom die ze het afgelopen jaar vaak had gehad.

Ze droomde dat ze op blote voeten door een heel mooi bos rende met haar tweelingbroer Koen.

‘Wie het eerste bij het huisje is!’ riep Koen met een brede glimlach. Hij leek veel op zijn zus, maar dankzij een groeisprint in de afgelopen maanden was hij nu bijna tien centimeter groter dan zij.

‘Kom maar op!’ zei Alexandra lachend, en het wedstrijdje begon.

Ze renden achter elkaar aan tussen de bomen door over het gras van de weilanden, volkomen zorgeloos. Er waren geen trollen of wolven of boze koninginnen waarover ze zich zorgen moesten maken, want waar Alexandra en Koen ook waren, ze wisten dat het veilig was.

Uiteindelijk kwam er een huisje in zicht. De tweeling stooft eropaf, ze staken al hun energie in het laatste sprintje.

‘Gewonnen!’ verkondigde Alexandra terwijl ze met haar vlakke handen de voordeur aanraakte, een milliseconde eerder dan haar broer.

‘Dat is niet eerlijk!’ zei Koen. ‘Mijn voeten zijn platter dan de jouwe.’

Alexandra giechelde en probeerde de deur open te duwen, maar hij zat op slot. Ze klopte, maar er werd niet opengedaan.

‘Dat is gek,’ zei ze. ‘Oma wist dat we op bezoek zouden komen, waarom zou ze de deur afgesloten hebben?’

Ze tuurde samen met haar broertje door het raam. Binnen zagen ze hun grootmoeder in de schommelstoel bij het vuur zitten. Ze zag er verdrietig uit terwijl ze daar zachtjes op en neer schommelde.

‘Oma, wij zijn het!’ zei Alexandra en ze klopte opgewekt op het raam. ‘Doe eens open!’

Haar grootmoeder verroerde zich niet.

‘Oma?’ Alexandra tikte nu wat harder op het raam. ‘Oma,